

Elia – Nummer dertien

Zesenveertig

Jeff Pippenger

2023-10-19

In het vorige artikel brachten wij Elia in verband met de geschiedenis van 1798 tot 1844. Elia treedt die geschiedenis symbolisch binnen toen William Miller werd verwekt om de boodschap van de eerste engel te verkondigen. De weduwe van Sarepta vertegenwoordigt een getrouwe gemeente die twee stokken bijeenbrengt, of twee naties die op 22 oktober 1844 één natie zouden worden.

En zeg tot hen: Zo zegt de Heere HEERE: Zie, Ik zal de kinderen Israëls wegnemen uit het midden der heidenen, waarheen zij gegaan zijn, en Ik zal hen van rondom bijeenvergaderen en hen brengen in hun land. En Ik zal hen maken tot één volk in het land, op de bergen van Israël; en één Koning zal over hen allen Koning zijn; en zij zullen niet meer tot twee volken zijn, noch voortaan ooit meer in twee koninkrijken verdeeld worden. Ook zullen zij zich niet meer verontreinigen met hun afgoden, noch met hun verfoeiselen, noch met enige van hun overtredingen; maar Ik zal hen verlossen uit al hun woonplaatsen, waarin zij gezondigd hebben, en Ik zal hen reinigen; zo zullen zij Mij tot een volk zijn, en Ik zal hun tot een God zijn. En Mijn knecht David zal Koning over hen zijn; en zij zullen allen één Herder hebben; ook zullen zij in Mijn verordeningen wandelen en Mijn inzettingen in acht nemen en die doen. En zij zullen wonen in het land dat Ik aan Jakob, Mijn knecht, gegeven heb, waarin uw vaderen gewoond hebben; ja, daarin zullen zij wonen, zij en hun kinderen en de kinderen hunner kinderen, tot in eeuwigheid; en Mijn knecht David zal hun Vorst zijn tot in eeuwigheid. Ook zal Ik met hen een verbond des vredes maken; het zal een eeuwig verbond met hen zijn; en Ik zal hun een plaats geven en hen vermenigvuldigen, en Mijn heiligdom in hun midden zetten tot in eeuwigheid. Ook zal Mijn tabernakel bij hen zijn; ja, Ik zal hun tot een God zijn, en zij zullen Mij tot een volk zijn. En de heidenen zullen weten dat Ik, de HEERE, Israël heilig, wanneer Mijn heiligdom in hun midden zal zijn tot in eeuwigheid. Ezechiël 37:21–28.

Er zijn verschillende zegeningen die Ezechiël aanwijst als beloofd aan de twee stokken, dat wil zeggen aan twee naties die één natie worden. Wij zullen beginnen met het beschouwen van vier van die zegeningen die Zuster White heeft aangeduid als vier ‘komsten’, die alle tegelijk werden vervuld op 22 oktober 1844.

„De komst van Christus als onze hogepriester naar het allerheiligste, voor de reiniging van het heiligdom, zoals voorgesteld in Daniël 8:14; de komst van de Mensenzoon tot de Oude van dagen, zoals weergegeven in Daniël 7:13; en de komst van de Heere tot Zijn tempel, door Maleachi voorzegt, zijn beschrijvingen van dezelfde gebeurtenis; en dit wordt ook voorgesteld door de komst van de bruidegom naar de bruiloft, zoals door Christus beschreven in de gelijkenis van de tien maagden, in Mattheüs 25.” *The Great Controversy*, 426.

De eerste „komst” waarnaar Zuster White verwijst, is de komst van de hogepriester voor de „reiniging van het heiligdom”, die zou plaatsvinden aan het einde van drieëntwintighonderd jaar.

Dat vers geeft het antwoord op de vraag van Daniël acht, vers dertien, die luidt: „Hoe lang zal het gezicht zijn aangaande het dagelijks offer en de overtreding der verwoesting, om zowel het heiligdom als het heil over te geven om vertreden te worden?” Vers veertien geeft aan dat de reiniging van het heiligdom zou beginnen aan het einde van drieëntwintighonderd jaar. Ezechiël zegt dat God „de kinderen Israëls zal halen uit het midden der heidenen, waarheen zij gegaan zijn, en hen van rondom zal vergaderen, ... en het volk dat vergaderd is zich niet langer zal verontreinigen”, want God zou „hen reinigen; en zij zullen Mij tot een volk zijn, en Ik zal hun tot een God zijn.”

Op 22 oktober 1844 was de tweede „komst” waarnaar zuster White verwees, de vervulling van Daniël hoofdstuk zeven, vers dertien, waarin wordt aangeduid dat de Zoon des mensen tot de Oude van dagen zou komen om een koninkrijk te ontvangen. Ezechiël zegt dat God „hen in het land, op de bergen van Israël, tot één volk zal maken; en één koning zal hun allen tot koning zijn.” Ezechiël stelt Christus als koning voor onder de naam „David”, wanneer hij zegt dat „mijn knecht David koning over hen zal zijn.” Hij maakt ook duidelijk dat Christus, als David, hun „ene Herder” zou zijn en dat Zijn „knecht David” ook „voor eeuwig hun vorst zal zijn.” Een koning heeft per definitie zijn titel als koning nodig, en hij heeft een heerschappij nodig om over te regeren en burgers van zijn koninkrijk. Als er geen burgers zijn, zou er geen koninkrijk zijn.

Ik zag in de nachtgezichten, en zie, er kwam met de wolken des hemels iemand gelijk de Zoon des mensen; en Hij kwam tot de Oude van dagen, en men bracht Hem voor Zijn aangezicht. En Hem werd heerschappij gegeven, en eer, en het koninkrijk, opdat Hem alle volken, natien en talen zouden dienen: Zijn heerschappij is een eeuwige heerschappij, die niet zal vergaan, en Zijn koninkrijk is een koninkrijk dat niet zal worden verdelgd. Daniël 7:13, 14.

De derde „komst” die door zuster White werd aangeduid, was toen Christus, als „de boodschapper van het verbond”, plotseling tot Zijn tempel kwam om de zonen van Levi te reinigen. Ezechiël zegt dat Christus „hen zal reinigen; zo zullen zij Mij tot een volk zijn, en Ik zal hun tot een God zijn”, en dat Hij „voorts” met hen „een verbond des vredes” zou maken, dat „een eeuwig verbond” zal zijn. Het verbond zou vervuld worden wanneer God Zijn „heiligdom in hun midden” zou „stellen”, en dat de „heidenen zullen weten dat Ik, de HEERE, Israël heilig, wanneer Mijn heiligdom in hun midden zal zijn.”

Zie, Ik zal Mijn bode zenden, en hij zal de weg voor Mijn aangezicht bereiden; en plotseling zal tot Zijn tempel komen de Heere, Dien gij zoekt, namelijk de Bode des verbonds, in Wien gij behagen scheidt; zie, Hij zal komen, zegt de HEERE der heerscharen. Maar wie zal de dag Zijner komst verdragen? en wie zal bestaan, wanneer Hij verschijnt? Want Hij is als het vuur van een goudsmelter en als de zeep der vollers. En Hij zal zitten als een smelter en reiniger van zilver; en Hij zal de zonen van Levi reinigen, en Hij zal hen louteren als goud en als zilver, opdat zij de HEERE een offer in gerechtigheid zullen brengen. Dan zal het offer van Juda en Jeruzalem de HEERE aangenaam zijn, als in de dagen van ouds en als in vroegere jaren. Maleachi 3:1–4.

De boodschapper die de weg voor Christus bereidde, de „bode van het verbond” in de geschiedenis van 1798 tot en met 1844, was Elia, zoals vertegenwoordigd door William Miller. Toen Christus

plotseling tot Zijn tempel kwam, reinigde Hij de „zonen van Levi” als een „louterend vuur”.

De andere „komst” die op 22 oktober 1844 werd vervuld, was de komst van de bruidegom. Tweemaal duidt Ezechiël de natie die uit twee stokken werd samengevoegd aan als Gods „volk”, en dat Hij „hun God zal zijn”. Dit werd met het huwelijk tot stand gebracht. Op 22 oktober 1844 worden de vier profetieën die werden vervuld, waarnaar Zuster White verwijst, alle aangewezen door het getuigenis van Ezechiëls twee stokken.

Elia vertegenwoordigt de boodschapper die de weg bereidt voor de boodschapper van het verbond. Christus identificeerde Johannes de Doper als de boodschapper die de weg bereidde voor zijn eerste komst. Zuster White identificeerde William Miller als Elia, en Miller bereidde de weg voor Christus om te komen als de „hogepriester”, de „Mensenzoon”, de „boodschapper van het verbond” en de „bruidegom”.

Na drieënhalf jaar kwam Elia uit Sarepta, waar hij bij de weduwe en haar zoon had verbleven, en gebood Achab geheel Israël naar de Karmel te roepen. Ezechiël zegt dat de heidenen zouden weten dat God God was, wanneer Hij zijn heiligdom plaatste te midden van het volk dat uit de twee stokken was samengevoegd. Op de berg Karmel zei Elia tot Israël dat het moest kiezen of God God was of Baäl god was, maar hij plaatste de vraag in de context van niet alleen wie de ware God was, maar ook in de context van wie de ware profeet was.

En Elia trad naar voren tot heel het volk en zei: Hoe lang hinkt gij nog op twee gedachten? Indien de HEERE God is, volgt Hem dan na; maar indien Baäl het is, volgt hem dan na. En het volk antwoordde hem geen woord. Toen zei Elia tot het volk: Ik, ja ik alleen, ben als profeet van de HEERE overgebleven; maar de profeten van Baäl zijn vierhonderdvijftig man. 1 Koningen 18:21, 22.

Heel Israël, met inbegrip van Achab, wist dat Elia’s God God was, toen vuur uit de hemel neerdaalde en Elia’s offer verteerde. De nederdaling van het vuur op de berg Karmel markeert het moment waarop God Zijn heiligdom plaatste te midden van de natie die uit twee stokken was gemaakt. Het wonder van het vuur op de berg Karmel toonde aan dat God God was en dat Baäl een valse god was.

Het wonder in Sarefat, toen Elia zich driemaal over de dode zoon van de weduwe uitstreckte, bewees haar dat Elia een man Gods was, en het wonder op de Karmel bewerkte hetzelfde. Niet alleen bewees het vuur van de Karmel dat God God was, maar het toonde ook aan dat Elia Gods ware profeet was, in tegenstelling tot de profeten van Baäl en de profeten der bossen. In de geschiedenis van 1840 tot en met 1844 werd aangetoond dat Miller en de Millerieten de ware profeten waren, in tegenstelling tot de valse profeten van het afvallige protestantisme, die juist in diezelfde geschiedenis hadden geopenbaard dat zij de dochters van Izebel waren.

Elia op de Karmel vertegenwoordigt het werk van het identificeren van de ware protestantse hoorn, want het zesde koninkrijk van de Bijbelse profetie, het beest uit de aarde van Openbaring dertien, heeft een hoorn van het protestantisme en een hoorn van het republicanisme, en het was in 1798 juist met zijn heerschappij begonnen. In 1798, aan het einde van drie en een half jaar van Izebels

heerschappij, kwam Elia uit Sarepta om een duidelijk onderscheid te maken welke kerk de hoorn van het protestantisme op het beest uit de aarde was.

De weduwe van Sarepta was op weg vanuit de geschiedenis van Thyatira naar het huwelijk, waar haar weduwschap zou worden weggenomen. Haar opgewekte zoon vertegenwoordigt hen die door Izebel werden vermoord gedurende de drieënhalve jaar van droogte. De twee stokken die zij verzamelde voor een vuur, waren de twee huizen van het letterlijke Israël die tot één natie zouden worden samengebracht, en die natie was het geestelijke Israël. De weduwe zou de twee stokken gebruiken om een vuur te maken, hetgeen plaatsvond op de Karmel en op 22 oktober 1844, toen de boodschapper van het verbond de zonen van Levi reinigde met een „louterend vuur”.

Vuur is een symbool van de uitstorting van Gods Geest, die plaatsvond op de Karmel en bij de Middernachtsroep, die haar hoogtepunt bereikte op 22 oktober 1844.

En toen de dag van het Pinksterfeest volledig aangebroken was, waren zij allen eendrachtig bijeen op één plaats. En plotseling kwam er uit de hemel een geluid als van een geweldig gedreven wind, en het vervulde heel het huis waar zij zaten. En aan hen verschenen verdeelde tongen als van vuur, en het zette zich op ieder van hen. En zij werden allen vervuld met de Heilige Geest en begonnen te spreken in andere talen, zoals de Geest hun gaf uit te spreken. Handelingen 2:1–4.

De uitstorting van de Geest vertegenwoordigt de verkondiging van een boodschap, en de weduwe zou een vuur maken, zodat zij wat voedsel kon bereiden om te eten, hetgeen een boodschap is.

En ik ging naar de engel toe en zei tot hem: Geef mij het boekje. En hij zei tot mij: Neem het en eet het op; en het zal uw buik bitter maken, maar in uw mond zal het zoet zijn als honing. En ik nam het boekje uit de hand van de engel en at het op; en het was in mijn mond zoet als honing; en zodra ik het gegeten had, werd mijn buik bitter. Openbaring 10:9, 10.

De boodschap die door Achab onmiddellijk aan Izebel werd verkondigd, was dat de God van Elia de ware God was, want Achab had zojuist gezien dat de God van Elia met vuur antwoordde. De boodschap die op 22 oktober 1844 onmiddellijk werd ontsloten, was de boodschap van de derde engel. In beide gevallen brengt de boodschap die door Achab werd overgebracht, of de boodschap van de derde engel, Izebel in woede.

Maar geruchten uit het oosten en uit het noorden zullen hem verschrikken; daarom zal hij uittrekken in grote grimmigheid om velen te verdelgen en volkomen weg te doen. Daniël 11:44.

Daniëls „tijdingen uit het oosten en het noorden” vertegenwoordigen de boodschap die de koning van het noorden, namelijk Izebel, in toorn doet ontbranden, waarna zij de laatste vervolging in de geschiedenis van de aarde ontketent. Die boodschap werd uitgebeeld door Achabs boodschap aan Izebel en door de komst van de boodschap van de derde engel bij de opening van het oordeel in 1844.

En Achab vertelde Izebel alles wat Elia gedaan had, en bovendien hoe hij al de profeten met het zwaard gedood had. Toen zond Izebel een bode tot Elia met de boodschap: Zo mogen de

goden mij doen, ja nog erger, indien ik morgen omstreeks deze tijd uw leven niet maak als het leven van een van hen. 1 Koningen 19:1, 2.

Elia wordt, als symbool, voorgesteld door de woestijnperiode van 538 tot 1798. Vervolgens verschijnt Elia in 1798 in de geschiedenis als William Miller. In 1844 roept Elia het vuur van de Middernachtsroep uit de hemel neer. Daarna werden Elia en zijn boodschap in 1863 verworpen. Zijn boodschap was de boodschap van Mozes over de „zeven tijden”, eveneens voorgesteld door de boodschap van Ezechiëls twee stokken. Het bijeenbrengen van de twee stokken aan het einde van hun verstrooiing was de boodschap van de weduwe van Sarepta, en zij verzamelde de twee stokken voorafgaand aan het bereiden van een maaltijd.

Het Milleritische adventisme werd, volgens James en Ellen White, in 1856 Laodicees adventisme; en toen zij vervolgens in 1863 Elia's boodschap van Mozes' „zeven tijden” verwierpen, namen zij daarmee het logische vermogen weg om de vermeerdering van kennis van de „zeven tijden” te begrijpen die God in 1856 had getracht voort te brengen (door middel van de acht onvoltooide artikelen van Hiram Edson). Door de logica werden zij ertoe gedwongen het fundamentele stelsel van waarheden, dat de engelen William Miller hadden geleid samen te stellen, te beginnen af te breken. De eerste 'steen' die door Miller werd ontdekt, was de grondsteen waarover het Laodiceese adventisme gedurende zijn gehele geschiedenis zou struikelen. De verwerping van die eerste steen der waarheid bracht de blindheid van Laodicea voort, een symptoom dat geneeslijk is, maar zelden wordt nagestreefd.

De reiniging van het heiligdom, die op 22 oktober 1844 begon, omvatte de reiniging van de „heirschare” die samen met het heiligdom vertreden was in Daniël 8:13. De heirschare werd voorgesteld door de „twee stukken hout” die de weduwe van Sarfath voor het vuur had verzameld. De twee stukken hout waren de twee huizen van het letterlijke oude Israël. Het letterlijke Efraïm en Juda moesten tot één geestelijke natie worden samengebracht en door de Bode van het verbond worden gereinigd bij de aanvang van het oordeel. Die twee naties waren de „heirschare” die vertreden was.

Ezechiëls belofte was dat God “de kinderen Israëls uit het midden der heidenen, waarheen zij gegaan zijn, zal nemen”, en hen “vergaderen” en “brengen in hun eigen land.” Het land van het letterlijke Israël was het heerlijke land, of het belofde land, of Juda. Het geestelijke heerlijke land was in 1798 het land van het tweehornige beest uit de aarde van Openbaring dertien.

Op de dag dat Ik Mijn hand tot hen ophief om hen uit het land Egypte te leiden naar een land dat Ik voor hen uitgezocht had, vloeiende van melk en honing, dat de heerlijkheid van alle landen is.... Evenwel hief Ik ook Mijn hand tot hen op in de woestijn, dat Ik hen niet zou brengen in het land dat Ik hun gegeven had, vloeiende van melk en honing, dat de heerlijkheid van alle landen is. Ezechiël 20:6, 15.

De twee letterlijke huizen van Israël leefden in het land dat de „sieraad van alle landen” was, het land dat „vloeiende” van „melk en honing”. Toen de twee letterlijke huizen van Israël werden samengebracht als geestelijk Israël, werd hun beloofd dat zij in hun eigen land geplaatst zouden worden. Het geestelijke „heerlijke land” is de plaats waar de beweging van de Millerieten aan het

begin en de beweging van de honderd vierenveertigduizend aan het einde zich bevinden tijdens de heerschappij van het beest uit de aarde. De beweging die de honderd vierenveertigduizend vertegenwoordigt, kon slechts worden opgericht in het land van het beest uit de aarde. Een beweging die beweert de beweging van de derde engel te zijn vanuit enig ander land, is een vervalsing, want de Alfa en de Omega stelt het einde altijd voor door middel van het begin.

„De onovertroffen barmhartigheden en zegeningen van God zijn over onze natie uitgestort; zij is een land van vrijheid geweest en de luister van de ganse aarde. Maar in plaats van God dankbaarheid terug te brengen, in plaats van God en zijn wet te eren, zijn de belijdende christenen van Amerika doortrokken geraakt van hoogmoed, hebzucht en zelfgenoegzaamheid...”

„De tijd is gekomen waarin het recht op straat terneerligt en de billijkheid geen toegang kan vinden, en wie zich van het kwaad afkeert, maakt zichzelf tot een prooi. Maar de arm des Heren is niet verkort, zodat hij niet zou kunnen verlossen, en zijn oor is niet zwaar geworden, zodat het niet zou kunnen horen. Het volk van de Verenigde Staten is een bevoorrecht volk geweest; maar wanneer het de godsdienstvrijheid beperkt, het protestantisme prijsgeeft en het pausdom begunstigt, zal de maat van zijn schuld vol zijn, en ‘nationale afvalligheid’ zal in de boeken des hemels worden opgetekend. Het gevolg van deze afvalligheid zal nationale ondergang zijn.” Review and Herald, 2 mei 1893.

Daniël hoofdstuk acht, verzen dertien en veertien, duiden op de vertreding van zowel het heiligdom als de heerschaar. De heerschaar bestond uit de twee huizen van het letterlijke Israël. Jeruzalem werd gedurende de twaalfhonderdzestig jaren van de Donkere Middeleeuwen vertrappt.

En mij werd een riet gegeven, aan een staf gelijk; en de engel stond daar en zei: Sta op en meet de tempel van God, en het altaar, en hen die daarin aanbidden. Maar laat de voorhof, die buiten de tempel is, erbuiten en meet die niet; want hij is aan de heidenen gegeven; en zij zullen de heilige stad vertreden tweeënveertig maanden. Openbaring 11:1, 2.

Johannes wordt in hoofdstuk elf van Openbaring opgedragen niet alleen de tempel te meten, maar ook „hen die daarin aanbidden.” Johannes bevond zich profetisch op 22 oktober 1844, toen hem bevolen werd de tempel en de aanbidders daarin te meten.

En ik nam het boekje uit de hand van de engel en at het op; en het was in mijn mond zoet als honing; en zodra ik het gegeten had, werd mijn buik bitter. Openbaring 10:10.

In het tiende vers van het tiende hoofdstuk van Openbaring beeldde Johannes de bittere teleurstelling van 22 oktober 1844 uit, en hem werd onmiddellijk gezegd zowel het heiligdom als de heerschare te meten. Het onderwerp van de vraag in Daniël acht, vers dertien, is de vertreding van zowel het heiligdom als de heerschare. Johannes deelt ons mee dat „de heidenen” de „heilige stad” „tweeënveertig maanden” lang zouden „vertreden”. De tweeënveertig maanden waren Elia’s drie en een half jaar. Het was de Donkere Middeleeuwen van 538 tot en met 1798. Profetisch staande op 22 oktober 1844, werd Johannes gezegd de voorhof buiten beschouwing te laten en „die niet te meten, want zij is aan de heidenen gegeven, en zij zullen de heilige stad vertreden, tweeënveertig maanden.”

Toen Johannes te horen kreeg dat hij de „tempel, en het altaar, en hen die daarin aanbidden” moest meten, werd hem, in de bewoordingen van Daniël acht en vers dertien, gezegd het heiligdom en het heer te meten. Indien Johannes werd gezegd de twaalfhonderdzesig jaren ‘niet’ te tellen, dan moest hij meten vanaf 1798 tot waar hij stond in 1844. 1798 tot 1844 vertegenwoordigt, wanneer het gemeten wordt, zesenzeventig jaar. Het begin van de zesenzeventig jaren lag in 1798, toen Mozes’ „zeven tijden” tegen het noordelijke huis van Israël vervuld werden. Het einde van de zesenzeventig jaren lag in 1844, toen Mozes’ „zeven tijden” tegen het zuidelijke huis van Israël vervuld werden. Johannes’ meting komt overeen met zesenzeventig jaar. Het getal zesenzeventig symboliseert de tempel. Jezus zei: Breek deze tempel af, en in drie dagen zal Ik hem oprichten, maar de kibbelende Joden voerden aan dat de tempel in zesenzeventig jaar was opgebouwd.

Jezus antwoordde en zei tot hen: Breek deze tempel af, en in drie dagen zal Ik hem doen herrijzen. De Joden zeiden dan: Zesenzeventig jaar is aan deze tempel gebouwd, en zult Gij hem in drie dagen doen herrijzen? Maar Hij sprak over de tempel van Zijn lichaam. Johannes 2:19–21.

Jezus nam het vlees van Adam aan nadat Adam gevallen was, met al zijn erfelijke ontfaardingen, om een voorbeeld te stellen opdat wij zouden overwinnen zoals Hij overwon. Op grond van twee getuigen is het onderwijzen dat het vlees van Christus niet de erfelijke ontfaardingen van vierduizend jaar zonde bevatte, het bevorderen van de wijn van Babylon; want te leren dat Christus die erfelijke zwakheden niet aannam, is een fundamentele leerstelling van het katholicisme.

En iedere geest die niet belijdt dat Jezus Christus in het vlees gekomen is, is niet uit God; en dit is de geest van de antichrist, waarvan gij gehoord hebt dat hij komen zou; en hij is nu reeds in de wereld. 1 Johannes 4:3.

Want velen zijn er in de wereld uitgegaan, verleiders die niet belijden dat Jezus Christus in het vlees gekomen is. Dit is de verleider en de antichrist. 2 Johannes 1:7.

De tempel van het lichaam van Christus was de tempel van het lichaam van ieder mens.

„Christus bevond Zich niet in een zo gunstige positie in de verlaten woestijn om de verzoeken van Satan te doorstaan als Adam toen hij in Eden werd verzocht. De Zoon van God vernederde Zichzelf en nam de natuur van de mens aan nadat het menselijk geslacht vierduizend jaar van Eden en van zijn oorspronkelijke staat van reinheid en rechtschapenheid was afgedwaald. De zonde had gedurende eeuwen haar verschrikkelijke sporen op het menselijk geslacht gedrukt; en lichamelijke, verstandelijke en zedelijke ontfaarding heerste in de gehele menselijke familie.

„Toen Adam in Eden door de verzoeker werd bestookt, was hij vrij van de smet der zonde. Hij stond voor God in de kracht van zijn volmaaktheid. Alle organen en vermogens van zijn wezen waren gelijkelijk ontwikkeld en harmonisch in evenwicht.”

“Christus stond in de woestijn der verzoeking in Adams plaats om de proef te doorstaan die hij niet had kunnen doorstaan. Hier overwon Christus ten behoeve van de zondaar, vierduizend jaar nadat Adam het licht van zijn tehuis de rug had toegekeerd. Gescheiden van de tegenwoordigheid van God was het menselijk geslacht met elke opeenvolgende generatie

verder verwijderd geraakt van de oorspronkelijke reinheid, wijsheid en kennis die Adam in Eden bezat. Christus droeg de zonden en zwakheden van het menselijk geslacht zoals die bestonden toen Hij naar de aarde kwam om de mens te helpen. Ten behoeve van het menselijk geslacht moest Hij, met de zwakheden van de gevallen mensheid op Zich, de verzoeken van Satan doorstaan op elk punt waarop de mens zou worden aangevallen.” Selected Messages, boek 1, 267, 268.

In Johannes hoofdstuk twee sprak Christus over Zijn lichaam als een tempel, en Zijn lichaamstempel was die van een menselijk wezen met de ontaarding van vierduizend jaar opgestapelde zwakheid. De menselijke tempel waarnaar Christus verwees, bestaat uit zesenvestig chromosomen. Toen Mozes de Sinaï besteeg om de wet en onderricht te ontvangen voor het oprichten van de tempel, was hij zesenvestig dagen op de berg. Ezechiël verwijst ernaar dat Christus Zijn tempel in het „midden” van de twee stokken plaatst. De tijdsperiode vanaf de afsluiting van de zeven tijden van het noordelijke koninkrijk en het zuidelijke koninkrijk, die Johannes werd opgedragen te meten, bedroeg zesenvestig jaar, en zij vertegenwoordigde het „midden”, of de tijdsperiode tussen 1798 en 1844. In die zesenvestig jaren richtte Jezus de geestelijke tempel op die Hij plotseling zou reinigen wanneer Hij kwam als de boodschapper van het verbond. Als de boodschapper van het verbond zou Hij Zijn wet in de harten van Zijn volk schrijven. Die wet wordt voorgesteld door twee tafelen. De eerste tafel heeft vier geboden, de tweede tafel heeft zes. Samen vertegenwoordigen zij het getal zesenvestig.

De verzameling van het geestelijke Israël van 1798 tot en met 1844 vertegenwoordigt de verzameling van het geestelijke Israël, maar zij vertegenwoordigt ook de oprichting van een tempel.

Tot Wie komende, als tot een levende steen, wel door de mensen verworpen, maar bij God uitverkoren en dierbaar, wordt ook gij, als levende stenen, opgebouwd tot een geestelijk huis, een heilig priesterdom, om geestelijke offeranden te brengen, die Gode welgevallig zijn door Jezus Christus.

Daarom is ook in de Schrift vervat: Zie, Ik leg in Sion een uitverkoren, kostelijke hoeksteen; en wie in Hem gelooft, zal geenszins beschaamd worden.

Voor u dan die gelooft, is Hij dierbaar; maar voor hen die ongehoorzaam zijn: de steen die de bouwlieden verworpen hebben, deze is geworden tot hoofd des hoeks, en een steen des aanstoots en een rots der ergernis, namelijk voor hen die zich aan het woord stoten, daar zij ongehoorzaam zijn; waartoe zij ook bestemd waren.

Maar gij zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilige natie, een verkregen volk; opdat gij zoudt verkondigen de deugden van Hem, Die u uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht; gij, die eertijds geen volk waart, maar nu Gods volk zijt; die eertijds niet ontfermd waart, maar nu ontferming verkregen hebt. 1 Petrus 2:4–10.

De tempel die van 1798 tot 1844 werd opgericht, omvat een klasse die tot ongehoorzaamheid werd „bestemd”. Hun ongehoorzaamheid kwam aan het licht in hun verwerping van de „zeven tijden”, „de hoeksteen”, „de steen die de bouwlieden verworpen hebben”, welke de „rots der ergernis” en

de „steen des aanstoets” is.

De klasse die „door God uitverkoren” was, erkende de „steen” die „door de mensen verworpen” was, als de „levende steen”, en als de „steen” die „door God uitverkoren en” „kostbaar” was. De „door God uitverkorenen”, het „uitverkoren geslacht”, waren „eertijds” „geen volk, maar” zouden toen „het volk van God” worden. Toen God de twee stokken bijeenbracht, voerde Hij hen uit onder de „heidenen”. Zij zouden Zijn volk worden wanneer Hij de twee naties gedurende de zesenvestig jaren van 1798 tot 1844 als één samenbracht.

Er is slechts één fundament, en dat fundament is Jezus Christus; maar de „steen des aanstoets” die het fundament vormde van de geschiedenis die door de ongehoorzamen werd verworpen, was de zeven tijden van Mozes. Toen de „zeven tijden” in 1863 werden verworpen, was dat een verwerping van Jezus Christus.

Het samenraapsel van verdichtsels dat afleidt dat de reiniging van het heiligdom, die op 22 oktober 1844 begon, uitsluitend een vervulling was van de profetie van de drieëntwintighonderd jaren, duidt op een leeg heiligdom, een heiligdom zonder heerschare, een koninkrijk zonder onderdanen. Er is geen doel van het heiligdom, door de Inspiratie aangereikt, dat een hogere prioriteit heeft dan hetgeen God heeft gezegd dat het doel van het heiligdom is.

En laten zij Mij een heiligdom maken, opdat Ik in hun midden zal wonen. Exodus 25:8.

In de Schrift wordt Gods heiligdom altijd in verband gebracht met Zijn volk, dat de heerschare is. Ezechiëls twee stokken, die als twee natiën worden aangeduid, moesten tot één natie worden, en Gods heiligdom zou in hun midden zijn. De vraag van vers dertien van Daniël acht verkeerd weergegeven om te verhullen wat er in de vraag daadwerkelijk wordt gevraagd, betekent tegelijkertijd ook de “zekere heilige” in vers dertien verwerpen, aan wie werd gevraagd de vraag te beantwoorden.

Toen hoorde ik een heilige spreken, en een andere heilige zei tot die bepaalde heilige die sprak: Hoe lang zal het gezicht duren aangaande het dagelijks offer en de verwoestende overtreding, waardoor zowel het heiligdom als het leger ter vertreding worden overgegeven? En hij zei tot mij: Tot tweeduizend driehonderd dagen; daarna zal het heiligdom gereinigd worden. Daniël 8:13, 14.

De hemelse gestalte aan wie de vraag werd gesteld, wordt aangeduid als „die ene heilige”, en deze uitdrukking is vertaald uit het Hebreeuwse woord „Palmoni”, dat de wonderbare teller, de teller van verborgenheden betekent. In de passage, die de centrale pijler en grondslag van het Adventisme vormt, stelt Christus Zichzelf voor als de wonderbare teller. Dat doet Hij juist daar waar Hij de relatie aanduidt tussen de langste tijdsprofetie in de Bijbel en tevens de tijdsprofetie van de drieëntwintighonderd dagen. De langste tijdsprofetie is de eed van Mozes, namelijk de zeven tijden van Leviticus zesentwintig. Het is de profetie die de verstrooiing en knechtschap van beide huizen van Israël aanwijst, die worden aangeduid als de „heerschare” die in vers dertien vertrapt zal worden, terwijl vers veertien de profetie van de vertreding van het heiligdom aanduidt. Beide profetieën werden vervuld op 22 oktober 1844, nadat de weduwe van Sarepta de twee

stokken voor het vuur van de bode van het verbond had verzameld.

Toen het adventisme de allereerste waarheid van de profetische tijd verwierp, die de engelen William Miller hadden geleid te begripen, verblindde het zichzelf. In 1856 trachtte Palmoni met de acht artikelen van Hiram Edson het licht over de zeven tijden te vermeerderen, maar tevergeefs. Zij verwierpen de boodschap aan Laodicea en aanvaardden de vijf kwaadaardige manifestaties van Laodicea, en identificeerden zich aldus als de vijf dwaze maagden.

De vijftenzestig jaren van Jesaja zeven, die in hun begin 742 v.Chr., 723 v.Chr. en 677 v.Chr. aanwijzen, werden herhaald in de eindgeschiedenis van 1798, 1844 en 1863. Die eindgeschiedenis wordt voorgesteld door het bijeenbrengen van de twee stokken in Ezechiël hoofdstuk zevenendertig, en de weduwe van Sarepta (zoals zij in het Grieks van het Nieuwe Testament wordt genoemd) is de geschiedenis van Gods vestiging van een verbondsverhouding met geestelijk Israël in geestelijk Juda (het heerlijke land) gedurende de geschiedenis van het zesde koninkrijk van de Bijbelprofetie. Die geschiedenis, zijnde het einde van de profetie van vijftenzestig jaren, vertegenwoordigt tevens het begin van het aardbeest van Openbaring dertien. Aan het begin van het zesde koninkrijk van de Bijbelprofetie beeldt het samenvoegen van twee stokken het einde van het zesde koninkrijk van de Bijbelprofetie uit. Die geschiedenis bevat een parallelle geschiedenis van de hoorn van het protestantisme en de hoorn van het republicanisme.

Profetisch gezien zijn een macht, of een hoorn, of een natie, of een koninkrijk, of een koning, of een hoofd onderling verwisselbare symbolen, afhankelijk van de context waarin zij worden gebruikt. Al deze symbolen verwijzen eveneens naar de twee stokken die Ezechiël aanduidt als twee natiën. Aan het begin van de profetische geschiedenis van het beest uit de aarde werd de protestantse hoorn verzameld tot één natie, of één hoorn. Aan het einde van diezelfde geschiedenis zal de Republikeinse hoorn samenkomen met de hoorn van het afvallige protestantisme om één natie te vormen. Die natie zal een beeld zijn van het beest uit de zee van Openbaring dertien. Logischerwijs geldt dat, indien wij weigeren het getuigenis te zien van de vloek van de zeven tijden (die voltrokken werd over beide huizen van het letterlijke Israël), wij zeker niet in staat zullen zijn te zien hoe die twee letterlijke huizen van het oude Israël in 1844 de natie van het geestelijke Israël werden. Indien wij die geschiedenis niet kunnen zien, zijn wij volstrekt “onthand” met betrekking tot de wijze waarop die geschiedenis aan het begin van de Verenigde Staten de geschiedenis aan het einde aanduidt, wanneer de Republikeinse hoorn het verzamelingsproces en de vereniging herhaalt die in het begin door de protestantse hoorn werd geïllustreerd.

In het volgende artikel zullen wij deze waarheden verder beschouwen.